

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap XLV. An, & quomodo loca, vbi mortes hominum, aut grauia crimina
perpetrata sint, humanos, damnatorum & purgandorum, Spiritus
distinguat?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

est, solos esse purgandos, de quibus hæc communis, & apud omnes recepta est opinio.

13. Nec est, cur hos Spiritus à *Camiterijs* excluderimus. Quam enim ob causam? An ad hæc loca redire non affectant? at ex affectu ipsorum de nullo loco iudicium ferendum est: quoniam si per ipsos stare, ad viuos redirent nunquam. Nulla ipsis grata sunt loca, quemadmodum superius docuimus. An orationibus Ecclesiæ his locis prohibentur? at dubium est, num iis quidquam cum auctoritate, Ecclesia præcipere aut mandare possit. Sed nec his locis ab Ecclesia proscripsi sunt. Proscriptio, quæ in locorum horum consecratione facta est, malignos solum Spiritus (Dæmones intelligo) attingit; quemadmodum ex forma, qua in proscriptione Ecclesia utitur, est manifestum.

14. Quamobrem, ut Caput hoc concludamus, ex locis sacris, si non perfecta & absoluta; *aliqualis* tamen differentia petitur, qua humani inter se Spiritus distinguuntur. Quamuis non *Camiterijs* differant; differre tamen videntur *Templis*: ut probabile argumentum sit, non damnatos, sed purgandos esse Spiritus, qui in *Templis* frequentius obseruantur.

CAP. XLV.

An, & quomodo loca, ubi mortes hominum præcesserunt, & gravia peccata commissæ sunt, humanos, damnatorum & purgandorum, Spiritus distinguant.

1. Vm Capite trigesimo tertio de locis, post mortem alicuius, infestis; infestis item ob *gravia*, quæ iisdem perpetrata sunt *crimina*, ageremus; solos propemodum ad illa, humanos Spiritus admittimus. Nunc, ne, quem hæctenus tenuimus, ordinem infringamus, An, & quomodo humanorum spirituum distinctio hinc accipi possit, dicendum est.

2. Ego verò hic ex *duobus* maximè Spirituum conditionem deprehendi crediderim: ex antea vita; sed præcipuè ex vitæ termino. Cùm enim hæc ad futuræ vitæ statum pertineant plurimum; omnino ex his, de statu defunctorum iudicium peti posse videtur.

3. Et in purgandorum Spirituum classe illos posuero, qui aut vitam piè, & iustè, & sobriè transegerunt; quamuis suis næuis non caruerint; aut bene beateque in Domino sunt mortui. In numero autem

autem damnatorum; qui infelicitate, & miserè ex hac vita discesserunt: siue vita fini respondeat; siue à fine discrepet.

Itaque ex vno damnatorum spiritus deprehenduntur; infelici scilicet sine. Ex duobus purgandorum; sine felici, & antea à piè vita. Et ex fine necessaria coniectura sumitur: ex vita, nisi finis aliud suadeat, probabilis.

In damnatis vnâ cognoscendi rationem ponimus, finem infelicem. Nihil obest, quantumcunque pessimè transacta vita; modo finis sit felix. In purgandis duas, finemq; à vita distinximus: Non quòd existimemus omnes ad cælestes sedes transferendas, qui bene aliquando vixerunt: (multi bonam vitam malè concludunt) sed quòd bonam vitam aut rarò, aut nunquam mors mala sequatur; vt ob id bene sperare debeamus & de iis, qui finem felicem habuerunt; & de iis, in quorum vita pietatis & charitatis argumenta claruerunt.

Quæ dicimus, extra controuersiam apud Orthodoxos sunt omnia. Quocirca pro horum confirmatione frustra hic magnus labor susciperetur à Breuitatis amatoribus. Duo verò sunt, quæ quemadmodum difficultatem aliquam habent, ita non carent suo fructu & vtilitate. Primum est, quæ vita dicatur bene transacta: alterum, quamnam felicem mortem existimemus.

Prius in particulari definire impossibile est homini, nisi cui desuper reuelatio facta est. Nescit homo, vtrum ipse odio, vel amore dignus sit; poterit scire de altero? At in genere non modo non impossibile; verum etiam facilè. Illa bene transacta vita dicitur; qua piè, sobriè, & iustè victum est. Sobrietas nos bene erga nos ipsos; Iustitia erga proximum; Pietas erga Deum componit. Itaque qui Deo, quod Deo: proximo, quòd proximo: sibi, quòd sibi debetur, in vita tribuant; ij bene vixisse dicendi sunt.

Quod si quòd dicitur, non ita intelligitur; bene vixisse dicantur, qui post Baptismi Sacramentum susceptum, nullo scelere lethali conscientiam commacularunt; nec quicquam, quòd diuinam maiestatem offendat, commiserunt; aut si quid commiserunt, illud rursus, Dei gratia præueniente, & consequente, dignis pœnitentiæ fructibus deposuerunt.

Felix mors non illa est, quæ quietis & tranquillitatis est plena; quæ caret graui doloris sensu: quæ astantibus nullum incutit horrorem; vbi plures adsunt consolantes amici: vbi insignis pompa funebris; & si quæ sunt alia. Hæc sceleratissimis possunt

esse communia: sed quæ cum nulla peccati mortalis conscientia est coniuncta, & in qua nihil eorum, quæ Deus & Ecclesia postulat, prætermittitur.

10. Hinc est (vt ex contrario perspicuum fiat quod dicimus) vt primum illi *infelicem* mortem habeant; qui, quæ in vita peccata mortalia perpetrarunt, per pœnitentiam non deposuerunt. Hæc quoniam mortem præsentem animæ afferunt, animæ suam vitam non patiuntur restitui, quamdiu animam ipsa possident.

11. Deinde *infeliciter* illi obeunt, qui quamuis, quæ in vita commiserunt crimina, dignis pœnitentiæ fructibus deposuerunt; in infirmitate tamen sua, vel in ipsis mortis portis Deum grauiter offendunt, nec offensæ veniam, aut quærunt, aut obtinent. Hæc offensa, cû aliis rationibus multis accidit, tum præcipuè omissione Sacramentorum diuinitus institutorum; qualia sunt post Pœnitentiam, Eucharistia atque Extrema vnctio.

12. Tertio illi *infeliciter hanc vitam concludunt*, qui quamuis Sacramentorum nullû prætermittât; præteritæ etiam vitæ peccata dignis pœnitentiæ operibus deponant; bonorum tamen alienorum restitutionem, quam possunt, non faciunt. Diserta est, & vera B. Augustini sententia: *Non dimittitur peccatum, nisi restituatur ablatum.*

13. Hi *infeliciter* mori dicuntur, quemadmodum *bene viuere* illi, qui, quæ iusta, pia, & sobria sunt, perficiunt. Et vt de horum Spiritibus bene speratur, quando mortale hoc corpus deponunt: ita de illorum salute timetur, quando tumultuari, post corporis sarcinâ depositam, audiuntur.

14. *Speramus bene* de illis: quia bona principia bonos solent habere exitus. *De horum salute timemus*: quod horum peccata videntur esse *ad mortem*, quibus veniam negat Apostolus, 2. Ioan. 5. Veruntamen de neutris *certam, absolutamq;* & quæ nullam exceptionem admittat, sententiam ferimus; quia *seruus Domino suo cadit & stat*, Rom. 14. Dominus est *constitutus Iudex viuorum & mortuorum*, Act. 10. Nobis dictum: *Nolite iudicare*, Matth. 7. *Dies Domini omnis reuelabit* 1. Cor. 4.

15. Quocirca, quod diximus, *probabile admodum est iudicium, quod ex vita sumitur & morte: non omnino certum.* Quamuis raro habeat; *potest tamen habere exceptionem.* Nobis vt extra periculum simus, bonamque spem habeamus, curandum; vt bona vita ad felicem, nos properemus mortem. vt inter bonos spiritus, cum Patre Spiritu m, in resurrectionis gloria inueniamur.